

Elly Griffiths

De lantaarnmannen

Vertaald door Janet Limonard-Harkink

De Fontein

Proloog

10 juli 2007

Ze loopt al een hele tijd. Het is grappig, maar ze had niet gedacht dat er zo veel ruimte in Engeland zou zijn. Op de kaart die ze in de schoolbibliotheek heeft uitgeprint, leek de jeugdherberg hier te staan, ergens in deze zee van groen, maar nu ze aan het lopen is, met haar rugzak om en op haar speciale schoenen, is er nergens een gebouw te bekennen. Haar telefoon heeft geen navigatie en de batterij lijkt bovendien leeg te zijn. Ze kan alleen maar blijven lopen.

‘Jeugdherberg dicht bij Cambridge.’ De woorden hadden beelden opgeroepen van honingkleurige gebouwen, vrouwen in lange jurken en mannen met vlinderdassen, van die bootjes waarin je rechtopstaand moet roeien. Beelden die tussen het grijze beton van haar woonplaats zo exotisch leken alsof ze van een verre planeet afkomstig waren. Maar nu, nu de regen begint, die probleemloos doordringt in haar zogenaamd waterdichte parka, vraagt ze zich af of ze het zich allemaal heeft ingebeeld. Heeft het Engeland dat ze zich voorstelde ooit wel echt bestaan? Is dit hoe de zomer er hier uitziet? Het landschap heeft iets beklemmends: velden, sloten, hekken, en af en toe een boom die er dood uitziet. Het is alsof ze tegelijkertijd engtevrees en ruimtevrees heeft; het geeft haar het gevoel dat ze over het aardoppervlak kruipt en tegelijkertijd aan alle kanten wordt ingesloten, niet in staat om te ontsnappen.

Het wordt donker. Haar ouders hadden gelijk, ze had nooit in haar eentje moeten gaan interrailen. Ze had samen met vrienden

op reis moeten gaan, dan zouden ze nu ergens op een slaapzaal warme wijn drinken en lachen om de avonturen van die dag. Maar dat is het hem juist, ze wilde avonturen beleven en niet alleen maar meer van dezelfde foto's aan de wand van de middelmatige universiteit die ze ooit met haar aanwezigheid zou vereren. Maar kilometers lopen over grijze velden klinkt ook niet echt avontuurlijk, en daar komt bij dat haar nieuwe wandelschoenen erg knellen. Ze kijkt op haar horloge. Tien uur, het is net donker. Moet ze ergens beschutting zoeken? Maar het verregende landschap heeft niets te bieden, niet eens een hut of een boom met flinke takken. De regen valt alsof het zijn enige doel is om haar ongelukkig te maken.

Ze ziet eerst de lichten. Dat is het met deze weg, je kunt kilometers ver kijken. Een auto – nee, een busje – dat vrij hard rijdt, komt haar kant op. Zal ze gaan liften? Haar vader heeft haar gesmeekt om dat niet te doen, maar het alternatief lijkt slapen in een greppel. Toch houdt iets haar tegen. Er is iets aan de wagen – ze kan hem nu heel duidelijk zien, hij is donkerblauw met verduisterde ramen – wat er nogal beangstigend uitziet, alsof hij snode nachtelijke plannen heeft. Ze gaat naar achteren, drukt zich tegen de heg en trekt haar capuchon diep over haar hoofd.

Maar het busje gaat langzamer rijden. Het stopt naast haar en er gaat een raampje open.

'Arm kind,' zegt een stem, die rechtstreeks uit haar Cambridge-fantasieën lijkt te komen. 'Je bent totaal doorweekt. Stap gauw in.'

I

18 mei 2018

Ruth zit op het terras en kijkt uit over de vennen terwijl het laatste licht verdwijnt. Haar laptop staat opengeklapt voor haar en ze heeft net ‘Einde’ getypt. Een beetje flauw en melodramatisch – ze zal het schrappen voordat ze het manuscript naar haar redacteur stuurt – maar op dit moment kijkt ze met plezier naar het scherm en voelt ze de voldoening dat in elk geval één ding in haar leven voltooid is, af is, volbracht. Ze leunt achterover in haar rieten stoel en voelt de laatste zonnestralen op haar gezicht. Tijdens deze schrijfretraite is het de hele week prachtig weer geweest, fantastisch weer voor mei in Engeland.

‘Hoe gaat het?’ Crissy heeft een van haar geruisloze entrees gemaakt en komt aanlopen over de veranda met een dienblad met iets wat op een gin-tonic lijkt.

‘Klaar!’ Ruth draait zich om en glimlacht breed.

‘Fantastisch.’ Crissy zet het dienblad op tafel. ‘Dan heb je dit wel verdiend.’

Eerder vond ze dat Crissy er een beetje afwezig uitzag, maar nu glimlacht ze naar Ruth met zo’n warmte dat Ruth merkt dat ze teruglacht, bijna grinnikt. Er zijn zo veel verrassende dingen gebeurd deze week, denkt ze, terwijl ze een heerlijke, naar jeneverbessen geurende slok neemt, maar in zo’n korte tijd vriendschap sluiten was zeker een van de grootste verrassingen. Ruth heeft een paar zorgvuldig uitgekozen vrienden: Alison van school, Caz en Roly van de universiteit, Shona van haar werk, Judy en Cathbad van... nou ja, Cathbad zou zeggen dat ze een

geschenk zijn van het universum. En toch heeft ze nog nooit meteen met iemand zo'n band gevoeld als met Crissy. Ze hebben eigenlijk niets gemeen. Crissy is iets ouder dan Ruth, ze wist niet eens wat een forensisch archeoloog deed tot Ruth het haar uitlegde, en ze lijkt geen interesse te hebben in het spookachtige laagveenmoeras om haar heen. Voor zover Ruth weet, heeft Crissy geen partner en geen kinderen. Ze is een serene, vriendelijke persoonlijkheid, rondzwevend in haar soepelvallende jurk, met grijzend blond haar in een paardenstaart die bijna tot haar middel reikt. Het is Crissy die van Grey Walls, het kale stenen huis in een uithoek van het land, een echt toevluchtsoord maakt, vol met zacht licht en heerlijke geuren. Ruth heeft haar derde boek, over neolithische steencirkels, in recordtijd af kunnen maken, en ze is erin geslaagd om de andere zorgen die haar leven domineren – haar werk in Cambridge, haar relaties, haar ouder wordende vader – tijdelijk te vergeten. Ze is haar dochter Kate of Flint, haar kat, niet vergeten, maar ze heeft zich ook geen zorgen om hen gemaakt, ondanks het feit dat haar mobiel geen ontvangst heeft, tenzij ze achter in de tuin staat.

Crissy ziet dat ze naar haar telefoon kijkt. 'Je man heeft gebeld,' zegt ze. 'Hij is onderweg om je op te halen.'

Het woord geeft Ruth een schok. Moet ze er iets van zeggen? Maar Crissy zweeft alweer weg. Dus gaat Ruth op het terras zitten en drinkt van haar gin-tonic totdat Franks auto verschijnt, die in het vlakke landschap al van kilometers ver zichtbaar is.

Inspecteur Harry Nelson bekijkt het nieuws op zijn telefoon als brigadier Judy Johnson zijn kantoor binnen komt stormen.

'Schuldig,' zegt ze. 'Op beide aanklachten.'

Nelson leunt achterover in zijn stoel en sluit even zijn ogen. 'Godzijdank,' zegt hij.

Het zijn de ergste momenten in het leven van een politieagent, het wachten op de uitspraak. Nelson had Ivor March bijna twee jaar eerder gearresteerd, hij had bewijsmateriaal tegen hem verzameld en de zaak overgedragen aan de Crown Prosecution Service. Nu, na een aantal kostbare weken bij het Hoogge-

rechtshof, zegeviert het recht. March is schuldig bevonden aan de moord op twee vrouwen en zal, met een beetje geluk, de rest van zijn leven achter de tralies slijten.

Judy, die Nelsons rechterhand was in deze zaak, lijkt bijna net zo opgelucht als hij.

‘In het begin was ik er zeker van dat hij schuldig bevonden zou worden,’ zegt ze. ‘Er was immers zo veel bewijs. Al die sporen. Maar toen hij alles begon te ontkennen, klonk het zo aannemelijk. Ik dacht echt dat ze hem zouden geloven.’

‘Hij klinkt zeker geloofwaardig,’ zegt Nelson.

Hij denkt aan het moment waarop hij de aanklacht voorlas aan March. Hij had het zelf willen doen, hij had de blik willen zien in diens ogen bij de woorden: ‘Ivor March, u wordt aangeklaagd voor moord op twee vrouwen, Jill Prendergast en Stacy Newman, in strijd met de wet.’ Dat laatste leek altijd vanzelfsprekend; het zou een zwarte dag zijn als moord niet meer onwettig was. Maar March had alleen maar geglimlacht en een gebaar gemaakt; hij had zijn hand uitgestrekt, alsof hij wilde zeggen: *Nu is het aan jou*. Nelson beseft dat March er toen al op had vertrouwd dat hij vrijuit zou gaan.

‘Phil Trent heeft een puinhoop gemaakt van de forensische archeologie,’ zegt hij. ‘Ruth zou het beter hebben gedaan.’

‘Hij deed het niet slecht. Jury’s zijn nooit dol op getuigendeskundigen.’

‘Hij bracht ze in de war met al dat gedoe over de pH-waarde van de grond. Het ging erom dat March de vrouwen, nadat hij ze had vermoord, in de tuin van zijn vriendin had begraven. Zijn DNA zat overal op de lichamen, en op het touw en op het plastic. Er zijn verdomme zelfs haren van zijn kat gevonden.’

‘Ongelofelijk dat zijn vriendin hem blijft steunen,’ zegt Judy.

‘Er is een bepaald soort vrouw dat zich aangetrokken voelt tot een man als March. Zo’n vrouw vindt dat hij een alfamannetje is omdat hij mensen vermoordt.’

‘Voorzichtig, je klinkt net als Madge.’

Nelson grijnst. Madge Hudson, profiler, staat op de afdeling Ernstige Misdrijven van King’s Lynn bekend als ‘koningin van

de open deuren'. Hoofdinspecteur Jo Archer, Nelsons baas, is echter fan van haar, en zij stond erop dat Madge bij de zaak-March werd ingeschakeld. Madge was van mening dat March 'graag pijn toebracht'.

'Heb je het de opperbaas al verteld?'

'Nee,' zegt Judy. 'Ik ben meteen naar jou toe gekomen.'

Nelson broemt iets om zijn tevredenheid te verbergen. 'Je moet het haar vertellen. Je weet hoe graag ze zaken van haar lijstje afvinkt.'

Judy kijkt hem aan. Ze werken al heel lang samen en soms hebben ze geen woorden nodig.

'Maar is deze zaak wel afgevinkt?' vraagt ze uiteindelijk.

'Nee,' zegt Nelson. 'Nee, nog niet.'

Kate komt over de veranda naar haar toe gerend. 'We hebben boodschappen gedaan,' zegt ze. 'We hebben steak en ovenfrietjes gekocht en echte stinkkaas. Je kunt het in de auto ruiken.'

Ruth omhelst haar dochter. Kate is nu negen, een rusteloze spriet met lang donker haar. Ze is het afgelopen jaar omhooggeschoten en haar hoofd past nog maar net onder Ruths kin.

'Ik hou van stinkkaas,' zegt ze.

'Dat zei Frank al. Hij heeft ook wijn gekocht, en brownies voor mij.'

'Dat klinkt als een geslaagd shoppingtripje,' zegt Crissy.

'Dit is mijn dochter Kate,' zegt Ruth, terwijl ze probeert om niet te trots te klinken.

'Ze lijkt op jou.'

'Ik lijk op mijn vader,' zegt Kate, en dat is waar. Ruth heeft tot haar eigen verrassing Crissy in vertrouwen genomen over het ouderschap van Kate. Crissy glimlacht nu naar haar en zwaait naar Frank, die bij de auto staat. Hij heeft zich op de achtergrond gehouden om Ruth een moment alleen met Kate te gunnen. Ruth draait zich om naar Crissy. 'Dank je wel. Ik heb een geweldige tijd gehad.'

Crissy omhelst haar in een knuffel die naar patchoeli en citroengras ruikt. 'Wat fijn,' zegt ze. 'Kom gauw een keer terug.'

Maar Ruth weet niet wanneer ze zich weer de luxe van een week alleen kan veroorloven. De schrijfretraite was een idee van Frank, voorgesteld als oplossing voor de altijd aanwezige stress van Ruths dreigende deadline. ‘Ga er een week tussen-uit en concentreer je op het schrijven,’ had hij gezegd. ‘Geen studenten, geen zorgen om Kate en Flint. Of om mij,’ had hij er na een korte pauze aan toegevoegd. Hij had zich misschien gerealiseerd dat het een deel van zijn charme was dat Ruth zich nooit zorgen om hem hoefde te maken. Nou, het had gewerkt. Ruth had het boek met de voorlopige titel *De duivelscirkel* af en ze voelde zich ontspannener dan ze zich in lange tijd had gevoeld, eigenlijk sinds de verhuizing uit Norfolk.

John, de tuinman en klusjesman, komt aanlopen met de koffer van Ruth. Hij is ook zo iemand die weet hoe hij een stille entree moet maken, maar hij is een zachtaardige ziel die Ruth een aantal zeer interessante dingen over de plaatselijke folklore heeft verteld. Ruth bedankt hem en ze steekt haar hand uit om afscheid te nemen. Na enige aarzeling schudt John hem hartelijk.

Frank komt naar voren en neemt de koffer aan. Dan kust hij Ruth. ‘Heb je het goed gehad?’

‘Geweldig. Ik heb het af.’

‘Dat is fantastisch, *honey*.’ Hij geeft haar een knuffel. Ruth blijft het leuk vinden als hij haar ‘*honey*’ noemt, hoewel god mag weten waarom, want meestal heeft ze een hekel aan dat soort koosnaampjes. Misschien omdat het zo Amerikaans klinkt.

Frank legt de tas in de kofferbak en Kate springt op de achterbank. Ruth bedankt Crissy nogmaals en daar gaan ze, sjezend over een weg die het hoogst gelegen is in vergelijking met wat er in kilometers omtrek te zien is. Het moerasland glijdt aan hen voorbij, paars van de kattenstaarten en met geheime poelen die glinsteren in de schemering.

‘Hoe gaat het met Flint?’ vraagt Ruth aan Kate.

‘Goed. Hij heeft de hele week op mijn bed geslapen.’

Flint heeft het meeste moeite gehad met de verhuizing naar Cambridge. In het begin durfde Ruth hem niet naar buiten te laten en zat hij chagrijnig voor het raam van het herenhuis, waar-

schijnlijk dromend van zijn oude leven tussen de overvloedige fauna op de Saltmarsh. Inmiddels gaat hij wel de tuin in en laat hij zich gelden als de alfakat van de buurt, maar Ruth denkt nog steeds dat hij haar boos aankijkt. En hij slaapt nu nooit meer bij Ruth op het bed, waarschijnlijk omdat Frank er ook in ligt.

Het is negen uur als ze thuiskomen, maar het is nog niet helemaal donker. Het duurt niet lang meer tot het juni is, met de langste dag, denkt Ruth. De zomerzonnepunt. Zoals altijd doet het idee van een heidens festival haar denken aan Cathbad. Ze moet Cathbad en Judy snel een keer bellen. Frank draagt Ruths koffer het huis in. Ruth volgt met haar laptop, op zoek naar Flint. In de zitkamer op de eerste verdieping zet Kate de televisie aan. Ruth staat op het punt om te protesteren, maar dan ziet ze het gezicht op het scherm; een krachtig, bijna strijdlustig gezicht, met grijzend donker haar. *Inspecteur Harry Nelson, afdeling Ernstige Misdriven – politie Norfolk*, luidt het onderschrift.

‘Papa!’ zegt Kate verrukt.

‘Er was overweldigend bewijs tegen March en we zijn opgelucht dat hij schuldig is bevonden,’ zegt Nelson, ‘maar we willen hem nog steeds ondervragen over de verdwijning van twee andere vrouwen.’

Frank komt de kamer binnen. ‘De steak duurt niet lang,’ zegt hij. ‘Zal ik de wijn vast openmaken?’ Dan zwijgt hij omdat zowel Ruth als Kate hem negeert en naar de man op televisie staart.

2

Nelson verzamelt zijn spullen en is klaar om te vertrekken, als hoofdinspecteur Jo Archer in de deuropening verschijnt.

‘Ga je nu al weg?’ vraagt ze.

Nelson hapt niet. Het is zes uur en Jo zegt immers altijd dat hij niet moet overwerken. ‘Ja, ik heb een halve dag vrij wegens goed gedrag.’

Jo lacht en gaat op de bezoekersstoel zitten. Ze blijft ervan overtuigd dat zij tweeën een geweldige werkrelatie hebben. ‘We zitten elkaar de hele tijd op de huid,’ zei ze eens, ‘als broer en zus.’ Nou, Nelson heeft twee zussen en dit is iets heel anders. Jo is natuurlijk zijn baas, maar daarnaast zit ze op een evenwichtsbal om verhoren af te nemen en heeft ze ooit geprobeerd hem naar een mindfulnessseminar te krijgen. Desondanks is ze geen slechte smeris en hij heeft niet echt een hekel aan haar.

‘Je zult wel blij zijn wat betreft March,’ zegt ze.

Nelson gaat tegenover haar zitten. ‘Die andere twee vrouwen zijn er ook nog. Nicola Ferris en Jenny McGuire.’

De glimlach verdwijnt van Jo’s gezicht. ‘Hun lichamen zijn nooit gevonden.’

‘Precies, en March heeft ze vermoord, dat weet ik zeker. In fysiek opzicht koos hij altijd een heel specifiek type; Jill Prendergast en Stacy Newman waren allebei lang en blond met blauwe ogen. Nicola en Jenny leken veel op die twee vrouwen en waren even oud, midden dertig. Jill en Stacy woonden allebei in het noorden van Norfolk en bezochten allebei de cursussen van March. En sinds de zomer van 2016 zijn beiden spoorloos verdwenen.’

‘Ik ben het met je eens dat er indirect bewijs is,’ zegt Jo, ‘maar zonder forensisch bewijs hebben we niets om de vrouwen aan

March te linken. Hun DNA is niet aangetroffen in zijn huis.'

'Daar is hij te slim voor. Bij Jill en Stacy was het enige DNA-bewijs begraven in de tuin van zijn vriendin.'

'We hebben die tuin uitgegraven, en we hebben alleen die twee lichamen gevonden.'

'Ze zijn ergens anders begraven. Daar ben ik van overtuigd.'

'Het was misschien toch verstandiger geweest om dat niet in het tv-interview te noemen,' zegt Jo. 'Het geeft de families valse hoop.'

Nelson wist dat dit eraan zat te komen, want Jo vertrouwt hem sowieso niet voor de camera. Hij was te intimiderend, zei ze, niet warm genoeg. Hij keek kwaad naar de journalisten en blafte eenlettergrepige reacties. Jo vond dat alle media-interviews door Judy moesten worden verzorgd. Of, nog beter, door Super Jo zelf.

'March vond het geweldig om terecht te staan,' zegt Nelson. 'Hij hield van de aandacht. Misschien gaat hij bekennen om nog langer in de schijnwerpers te staan. Het zal saai worden voor hem in de gevangenis, zelfs met al die gestoorde vrouwen die hem schrijven.'

'Ik zou niet durven wedden op een bekentenis,' zegt Jo. 'En hoe moeilijk het ook is, we kunnen geen geld en mankracht in de zaak blijven stoppen.'

'Dus dat was dan het voor Nicola en Jenny? Dossier gesloten?'

'We blijven zoeken, maar de zaak krijgt geen prioriteit meer.' Nelson weet dat ze gelijk heeft, maar hij heeft een hekel aan onafgemaakte zaken. Hij weet dat Nicola en Jenny hem in zijn dromen zullen achtervolgen. Net als Lucy Downey, al die jaren geleden. 'Ga naar huis, Nelson,' zegt Jo. 'Baby George zal je opvrolijken.'

'Hij is geen baby meer, hij is bijna tweeënhalft.' Maar bij de gedachte aan zijn zoon klaart zijn gezicht op.

Tijdens de rit naar huis gaan Nelsons gedachten echter weer naar Nicola Ferris en Jenny McGuire. Nicola was vierendertig en vrijgezel. Ze woonde in de buurt van Cley, aan de rand van de moerassen in het noorden van Norfolk, en gaf les op de

plaatselijke middelbare school. Ze was ook een fervent amateurkunstenaar en ze had een avondcursus schilderen gevolgd in het plaatselijke buurthuis. Die cursus werd geleid door Ivor March. In juli 2016 ging Nicola naar de pub voor een drankje met de andere studenten om het jaar af te sluiten. Ze vertrok om tien uur 's avonds op de fiets naar huis en is sindsdien niet meer gezien. Jenny was zesendertig, ze was gescheiden en had een kind. Ze woonde in Holt en werkte in de cadeauwinkel van een nabijgelegen landhuis. Ook zij had een van avondcursussen van Ivor March in het buurthuis gevolgd, deze keer in creatief schrijven. Op een ochtend in augustus was Jenny op de fiets door de mist naar haar werk vertrokken. Ze was daar nooit aangekomen.

Nelson en zijn team hadden de verbanden meteen gezien en ze hadden March en de andere studenten en cursusleiders ondervraagd. Hij had toegegeven dat hij beide vrouwen kende, maar voor de datums van hun verdwijning had hij een alibi: zijn vriendin. Daarna was er in september nog een vrouw verdwenen. Jill Prendergast, een vijfendertigjarige onderwijsassistente uit Cromer. Jill was voor het laatst gezien bij een bushalte in de buurt van Cley, op weg naar een vriendin. Volgens iedereen was ze een hartelijke, opgewekte vrouw, toegewijd aan haar werk en haar kat Ferdy. Ze had een vriend, een elektricien genaamd Jay, en hij was natuurlijk hun belangrijkste verdachte. Maar Jay had een alibi: hij had tot laat in het ziekenhuis gewerkt. Toen Judy de lijst van Jills vrienden en relaties had doorgenomen, had ze de connectie met Ivor March gevonden. Jill was bevriend geweest met March' vriendin, Chantal Simmonds. De twee vrouwen hadden elkaar op een fitnesscursus ontmoet en ze waren verschillende keren uit geweest met hun respectievelijke partners. Jill en Jay waren zelfs op Ivors verjaardagsfeestje geweest toen hij vijftig werd. March had een alibi – uiteraard Chantal – voor de nacht van Jills verdwijning, maar Judy had een huiszoekingsbevel gekregen voor het afgraven van de tuin van Chantals huisje in Salthouse. Daar hadden ze niet alleen de resten van Jill gevonden, maar ook die van Stacy Newman,

een kantoormedewerkster die vijf jaar eerder was verdwenen.

Stacy, een gescheiden vrouw van achtendertig, had in Londen gewoond, en daarom was Nelsons team niet bij de zaak betrokken geweest. En het was makkelijker om in Londen te verdwijnen dan op het platteland van Norfolk. Maar er was wel een link, hoewel die iedereen op dat moment was ontgaan. Stacy had Ivor March gekend, ze hadden elkaar ontmoet toen hij student was aan St Martin's en ze hadden door de jaren heen contact gehouden. Stacy was ook op een van March' feestjes geweest. 'Hij is een geweldige gastheer,' had Chantal met glanzende ogen tegen Judy gezegd. Stacy was waarschijnlijk ook March' minnares geweest, maar dat zou Chantal nooit toegeven. Maar het DNA van March op beide lichamen en op het touw waarmee ze waren vastgebonden was onweerlegbaar. Er waren ook vezels uit zijn huis gevonden en haren van zijn kat, Mother Gabley, hoewel March bleef volhouden dat de politie dit bewijsmateriaal had vervalst.

Vanaf het begin was Nelson ervan overtuigd geweest dat March ook Nicola en Jenny had vermoord. De man had banden gehad met hen beiden en de vrouwen hadden alle vier een aantal dezelfde fysieke kenmerken: lang en blond met blauwe ogen. Chantal Simmonds was klein en donker. Nelsons team had elke centimeter van Chantals tuin afgegraven, ze hadden haar huis en March' appartement in King's Lynn binnenstebuiten gekeerd, maar er werd geen enkel spoor van de vermiste vrouwen gevonden. Zonder forensisch bewijs was de kans verkeken dat March veroordeeld zou worden. Nelson kon March alleen aanklagen voor de moord op Jill en Stacy en vervolgens toekijken en afwachten. Het probleem is dat geduld niet zijn sterkste kant is.

Nelson draait zijn oprit op en geniet zoals altijd van het moment waarop de garagedeuren als bij toverslag opengaan. Michelles auto staat op de oprit en hij vraagt zich af wie de race om hem te begroeten vandaag zal winnen, George of Bruno, de Duitse herder van de familie.

Het is George, maar alleen omdat Bruno zo lief is om hem voor te laten gaan.

‘Papa!’ George gooit zich tegen Nelsons benen. Hij is momenteel erg pro-papa, maar Michelle zegt dat dit ‘slechts een fase’ is. Ze heeft waarschijnlijk gelijk, maar Nelson geniet ervan zolang het duurt.

‘Hi, Georgie.’ Nelson zwaait zijn zoon hoog in de lucht. Bruno kijkt angstig toe – er zijn al vaker ongelukken gebeurd met lampen.

Michelle komt de keuken uit lopen. ‘Voorzichtig, Harry.’

‘Hij vindt het heerlijk,’ zegt Nelson, terwijl hij George weer omhooggooit. Bruno blaft kort.

‘Bruno weet dat het gevaarlijk is.’

‘Bruno is een oud wijf.’ Maar Nelson zet George neer en geeft de hond een aai over zijn kop; zijn bezorgdheid om de familie is soms bijna obsessief.

‘Hoe was jouw dag?’ vraagt Michelle.

‘Wel oké. Ivor March is schuldig bevonden. Heb je het gehoord op het nieuws?’

‘Ik luister tegenwoordig nooit meer naar het nieuws. Het is toch altijd slecht.’

‘Daar heb je een punt. Wat heb jij vandaag gedaan?’ Hij volgt Michelle naar de keuken en zoekt in de koelkast naar een bier-tje. Hij probeert niet te drinken, behalve in het weekend, maar hij vindt dat hij wel een klein feestje verdiend heeft. Het is tenslotte vrijdag.

‘Ik heb vanochtend gewerkt,’ zegt Michelle. ‘Daarna heb ik George opgehaald van de crèche en zijn we naar het park gegaan en daar kwam ik Cathbad met Miranda tegen.’

‘Miranda zit inmiddels toch al op school? Wil je wat drinken?’ Nelson toont Michelle een verleidelijke fles wijn, maar ze schudt haar hoofd. Ze is niet zo’n drinker en is heel precies met wat ze eet en drinkt. Ze zegt dat het moeilijk was om na de geboorte van haar derde kind haar figuur terug te krijgen, en ze is vastbesloten om dat niet voor een glaasje prosecco op het spel te zetten. Nelson begrijpt het wel en hij bewondert haar zelfbeheersing, maar het zou fijn zijn om soms iemand te hebben om wat mee te drinken.

‘Cathbad zei dat Miranda zich vanochtend niet lekker had gevoeld, maar volgens mij zag ze er prima uit. Je weet hoe soft hij is met die kinderen.’

Cathbad, Judy’s partner, zorgt voor hun kinderen. Daarnaast geeft hij meditatielessen en is, in zijn eigen woorden, een part-time druïde. Hij gaat zeker relaxter om met aanwezigheid op school en regels in het algemeen dan Judy zou doen.

‘Cathbad zei dat Ruth geniet van haar schrijfretraite,’ zegt Michelle, terwijl ze Nelson niet aankijkt. ‘Op het moerasveen in een of andere uithoek.’

‘Ik begrijp niet waarom ze überhaupt naar een schrijfretraite wilde. Misschien doen ze dat soort dingen in Cambridge.’ Hij legt een zekere minachting in het laatste woord. Hij weet van de retraite omdat Ruth hem heeft gevraagd of hij er bezwaar tegen had dat Frank een week op Katie zou passen. Nelson had er inderdaad bezwaar tegen gehad, maar hij wist dat hij dat niet kon zeggen.

‘Ik hoop dat Frank Katie op tijd naar school heeft gebracht,’ zegt hij nu.

‘Ik weet zeker dat hij dat heeft gedaan. Hij is niet zoals Cathbad; hij is erg verantwoordelijk.’ Ze ziet het gezicht van Nelson en zegt: ‘Hij is tenslotte haar stiefvader.’

‘Dat is hij niet. Hij is niet getrouwd met Ruth.’

‘Ze wonen samen, dat is hetzelfde.’

Maar volgens Nelson is dat helemaal niet hetzelfde. Het huwelijk is een verbintenis gezegend door God en de wet, en het is de wet die hem op dit moment het meest bezighoudt. Hij gaat met zijn biertje naar de woonkamer en zet de televisie aan. George brengt wat legostenen om mee te spelen en Nelson doet halfslachtig mee.

Hij heeft niet langer het gevoel dat de avond een feestje is.

Eerder verschenen van Elly Griffiths:

Dodencirkel

Offersteen

Springvloed

Beenderhuis

Onheilstijding

Doden zonder naam

Geestvelden

De vrouw in het blauw

Dodentunnels

Een duistere engel

Cirkel van steen

E-book september 2024
Dit is deel 12 in de serie 'Ruth Galloway'.

Oorspronkelijke titel *The Lantern Men*
Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK
company
Copyright © Elly Griffiths 2020
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Janet Limonard-Harkink
Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 7079 9
ISBN e-book 978 90 261 7080 5
ISBN luisterboek 978 90 261 7081 2
NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudig en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.